

synes der ingen Grund at være til at fastholde denne Rets akcessoriske Karakter — ja, mange Grunde synes endog at tale for, at man kommer bort herfra, og da særlig det Hensyn, at det synes lidet tiltalende, at en Præst ved at „arrangere“ en Altergang, endog kun for en enkelt Sognebaandsløser, skal kunne opnaa en Ret, han ellers ikke har. Hvad Ministeriet endelig udtaler i samme Skrivelse, at det maa være Biskoppens Sag at paase, at Retten benyttes med Takt og tilbørligt Hensyn til Embedsbrødre, maa ligesaa fuldt gælde, naar Retten til at prædike gives det her foreslaaede Omfang, og endelig har jo den her foreslaaede Bestemmelse ogsaa sin Betydning som Led i Bestræbelserne for at aabne en mere vidtstrakt Brug af Kirkerne for Menigheden i sin Helhed. — Den forandrede Affattelse af dette Stykkes sidste Punktum skyldes, at der under en Ministeriet forelagt Sag var opstaaet Spørgsmaal om, om ikke Sognebaandsløsernes Præst var nødsaget til altid ved personlig Henvendelse til Sognepræsten at forvise sig om, om Kirken eller Kirkegaarden vilde være i anden Brug til den fastsatte Tid, jfr. Ministeriets Skrivelse af 31te Oktober 1900.

Paragraffens 2det Stykke har Hensyn til en Forandring i Betingelserne for Valgmenighedens Oprettelse, som er foreslaaet i det samtidig med nærværende Lovforslag fremsatte Forslag til Lov om Valgmenigheder, og finder derfor naturligt Omtale under dette Lovforslag.

Til § 6 findes ikke nogen tilsvarende Paragraf i Loven af 1872. Første Stykke gaar ud fra den naturlige Opfattelse, at Adgangen til en Gudstjeneste, der afholdes i en Kirke, maa staa aaben for alle og enhver, og at ligeledes Menigheden ikke bør udelukkes fra at overvære kirkelige Handlinger, der udføres i Kirken. Man har anset det for rigtigt udtrykkelig at udtale dette, da der har vist sig at være Tvivl til Stede om, om f. Eks. ikke en Vielse skulde kunne begæres foretagen for lukkede Døre, jfr. Ministeriets Skrivelse af 2den Juli 1872.

Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke er ligeledes foranlediget ved Tvivl, som Loven af 1872 § 5 har givet Anledning til. I Ministeriets Skrivelse af 4de November 1872 udtales det saaledes, at Loven af 1872 § 5 ikke hjemler en Præst, der holder Altergang for Sognebaandsløserne i deres Sognekirke; Ret til samtidig at tage Sognebaandsløserne fra det samme Pastorats anden Kirke til Alters eller ved saadanne Lejligheder at døbe Børn af Sognebaandsløserne fra det

andet Sogn. Ganske vist udtales det i en anden Skrivelse af 16de Januar 1877, at den Omstændighed, at Præsten ingen Ret har i foranførte Henseende, ikke skal forstaas saaledes, at det er ham forbudt at gøre det, naar der ikke er særlige Omstændigheder, der tale derimod. I Stedet for denne noget uklare Forstaaelse af Paragraffen forekommer det Ministeriet heldigere at give Præsten en ubetinget Ret, hvilket ogsaa vil stemme bedst med den friere Adgang til Benyttelse af Kirkerne, som det er dette Lovforslags Bestemmelse at aabne. At det ogsaa her er Forudsætningen, at Præsten benytter denne Ret med Takt og tilbørligt Hensyn til Embedsbrødre, og at det maa være Biskoppens Sag at paase dette, er en Selvfølge.

§ 7 er i væsentlig Overensstemmelse med den tilsvarende § 6 i Loven af 1872, kun at man har ment at burde give Menighedsraadene, naar saadanne oprettes, en vis Indflydelse paa Afgørelsen af, om saadan Brug af Kirken, hvorom her er Tale, skal kunne finde Sted. I Paragraffens 1ste Stykke har man udtrykkelig nævnt Afholdelse af kirke- og missionshistoriske Foredrag blandt de Anliggender udenfor gudstjenesteligt Brug, hvortil Kirken skal kunne benyttes, idet der tidligere har været nogen Tvivl om, hvorvidt saadan Brug var tilladt, jfr. Ministeriets Skrivelse af 26de November 1874.

I Paragraffens 2det Stykke har man tilføjet Udførelse af kirkelig Musik paa Orgelet, idet det synes lige saa naturligt at give en lettere Adgang hertil som til Af-syngelse af Salmer og kirkelige Sange, naar der ingen Betaling tages for Adgang til Kirken af dem, der ønske at overvære Foredraget.

§ 8 er væsentlig enslydende med § 7 i Loven af 1872; kun har man ment at burde rette Ordene „Enhver Sognebeboer“ til „Enhver Sognebeboer eller i Sognet hjemmehørende“, bl. a. for at afskære Tvivl om, hvorvidt Fattiglemmer, der dø paa en for to Kommuner fælles Fattiggård, eller Personer, der under lignende Omstændigheder dø udenfor deres Hjemstedssogn, have Ret til at begraves paa dettes Kirkegaard, jfr. Ministeriets Skrivelser af 18de Juli 1882 og 26de Februar 1892. Ministeriet er ikke blindt for, at der kunde trænges til andre og flere Regler om Kirkegaardenes Brug, end den i denne Paragraf indeholdte Hovedregel. Man har imidlertid anset det for rigtigt at vente med at tage dette Spørgsmaal op til en